

הקדמה

בו יבאר איך נתגלתה התקון הכללי, וגדל מעלת הזוכה לאומרה

מ"ם, שעל ידי השני שמות אלו יוצאה הטפה מהקלפה. כי הטפה היא בחינת חסד וגבורה כידועי, כי יש בה כח אש ומים, חמימות ולחות, שהם בחינת חסד וגבורה. ועל ידי השני שמות "אל אלהים" הנ"ל, שהם בחינת חסד וגבורה כידועי, שהם גימטריא "תהלים" כנ"ל, על ידי זה מוציאים הטפה משם. וזה צריך לכוון בשעת אמירת תהלים.

איתא ב"לקוטי מוהר"ן" חלק ראשון* וזה לשונו: תקון למקרה לילה רחמנא ליצלן, לומר עשרה קאפיטל תהלים באותו היום שארע לו חס ושלום, כי יש כח באמירת תהלים להוציא הטפה מהקלפה שלקחה אותה, פי "תהלים" בגימטריא "לילית" עם החמש אותיות של שמה, שהיא הממנה על זה כידועי.

הכונה בשעת האמירה

וצריך לכוון בשעת אמירת תהלים, ש"תהלים" בגימטריא "תפ"ה", שהוא מכוון כמספר השני שמות "אל אלהים" במלואו כזה: אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד ה"י יו"ד

מספר העשרה, כנגד עשרה מיני נגינה

ועל כן צריך לומר עשרה קאפיטל. כי יש עשרה מיני זמרה, שהם בחינת העשרה לשונות שנאמר בהם ספר

א. סימן ר"ה. ב. זוה"ק חלק א' דף י"ט עמוד ב', קמ"ח, קמ"ט, ח"ג ע"ו. ג. עין חיים שער י"א סוף פרק ד'. ד. זוה"ק חלק ג' דף רנ"ה... ה. זוה"ק ח"ג דף ל.

הָאָדָם בְּמִקְרָה חָס וְשָׁלוֹם, הוּא
עַל יְדֵי לְשׁוֹן תְּרַגְמוֹם, שֶׁהוּא
בְּחִינַת מִשְׁכִּיל עַל יְדֵי תְּרַגְמוֹן,^ז
שֶׁהוּא מְעַרְב טוֹב וְרַע, לְפַעְמִים
"מִשְׁכִּיל", וְלְפַעְמִים "מִשְׁכִּיל",
עַיֵן שָׁם.

וְכֵן הִלְלוּיָהּ הַפֶּן הַקְּלָפָה,
שְׁשֻׁמָה לִילִית, עַל שֵׁם
שֶׁהִיא מְיַלְלֵת בִּילְלָה תָּמִיד,
וְהִלְלִי, הַפֶּן יִלְלָה, כִּי אוֹתִיּוֹת
"הִלְלִי", הֵם הַפֶּן "יִלְלָה".

גַּם הִטְפָּה בָּאָה מֵהִדְעַת, שֶׁהִיא
בְּחִינַת חֶסֶד וּגְבוּרָה,
כִּידוּעִי,^ח כִּי גַם הִטְפָּה הִיא
בְּחִינַת חֶסֶד וּגְבוּרָה כִּנ"ל. וְיִדוּעַ
שֶׁהִדְעַת הִיא בְּחִינַת חֲמֻשָּׁה
חֲסָדִים וְחֲמֻשׁ גְּבוּרוֹת, עַל כֵּן
צָרִיךְ לוֹמַר עֲשֶׂרָה קְאֵפִיטֵל.

זֶה וְזֶה בְּחִינַת: לְדוּד מִשְׁכִּיל,
אֲשֶׁרֵי נִשְׁוִי פִּשְׁעַ, רֵאשִׁי
תְּבוֹת "נִאֲיָה",^ט שֶׁהוּא נִכְנַע עַל

תְּהִלִּים, כְּמוֹכָא בְּגַמְרָא פְּסָחִים
שֶׁהֵם: אֲשֶׁרֵי, וְלִמְנַצָּח, וּמִשְׁכִּיל,
וְהִלְלוּיָהּ וְכוּ', עַיֵן פְּרוּשׁ רַש"י.
וַיֵּשׁ כַּח בְּכָל לְשׁוֹן וְלְשׁוֹן שֶׁל
עֲשָׂרָה לְשׁוֹנוֹת הַנ"ל לְבַטֵּל כַּח
הַקְּלָפָה הַנ"ל, כִּי כָל אֶחָד מֵאלוֹ
הַלְשׁוֹנוֹת הֵם הַפֶּן הַקְּלָפָה
הַנ"ל.

רְמִזֵי הָעֲשָׂרָה מְזֻמְרוּיִם

כִּי אֲשֶׁרֵי הוּא לְשׁוֹן רֵאשִׁי
וְהַסְתַּכְלוֹת, הַפֶּן הַקְּלָפָה
הַנ"ל שֶׁעֵקֶר כַּחָה מְקַלְקוּל
הָרְאוֹת, מְבַחֲנִית וְתַכְהִיךְ עַיֵנו
מֵרְאוֹת, בְּחִינַת יְהִי מֵאֲרֵת חֶסֶד,
וְדַרְשׁוּ רְבוּתֵינוּ זְכוּרֵנוֹם לְבִרְכָהוּ
דָא לִילִית. נִמְצָא שֶׁעֵקֶר כַּחָה
מְקַלְקוּל הָרֵאשִׁי, וְאֲשֶׁרֵי, שֶׁהוּא
לְשׁוֹן רֵאשִׁי, הוּא הַפֶּן מְמַנָּה.
וְכֵן מִשְׁכִּיל, כִּי הִיא בְּבַחֲנִית
מִשְׁכִּיל, וּמִשְׁכִּיל הוּא הַפֶּן מְזֵה.
וְעַיֵנו זֶה עַיֵן בְּמָקוֹם אַחֲרֵי,^י כִּי
עֵקֶר כַּחָה לְהַחֲטִיא אֶת

ל"א, ס"ה... ג. דף קי"ז ובזוהר הקדוש. ז. תקוני זוהר, תקון מ"ד דף ע"ט:..
ח. לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן י"ט. ט. פסחים קי"ז.. י. והשאר לא פרש.
יא. ראה עין חיים שער כ"ה דרוש ב', ושער ל"ד פ"ג.

לְאַחֲרֵים הוֹדֶךָ כֵּא. "מִזְמוֹר",
הַנוֹתֵן זְמִירוֹת בְּלִילָה כֵּב.
"הַלְלוּיָהּ", אֲשֶׁה יִרְאֵת ה' הִיא
תַּתְּהַלֵּל כִּיכֵד.

וְדַע פִּי אֵלוֹ הֵם הַעֲשֶׂרָה
קֶאֱפִיטֵל תְּהֵלִים: ט"ז,
ל"ב, מ"א, מ"ב, נ"ט, ע"ז, צ',
ק"ה, קל"ז, ק"נ. וְהֵם תְּקוּן
גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד לְעַנְיֵן הַנִּל.

הזוכה לאומרים נתקן בודאי

וּמִי שְׂזוֹכָה לְאֹמְרֵם בְּאוֹתוֹ
הַיּוֹם, אֵין צָרִיךְ לִפְחַד
עוֹד מִפְּגַם הַנוֹרָא שֶׁל הַמְּקַרָּה
חֵס וְשָׁלוֹם, פִּי בּוֹדָאי נִתְתַקֵּן עַל
יְדֵי זֶה, עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ בְּקִצּוֹר.

סדר התגלות "התקון הכללי"

וְאִיתָא בְּשִׁיחוֹת הָרַ"ן י"ב בְּזוֹ
הַלְשׁוֹן: וְדַע אָחִי, פִּי
בְּתַחֲלָה אָמַר הוּא זְכוֹרוֹנוֹ
לְבִרְכָה, הַתּוֹרָה הַנִּל

יְדֵי בְּחִינַת "לְדוֹד מִשְׁכִּיל",
דְּהֵינּוּ תְּהֵלִים, עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ.

עוד רמזים

וּבְלִיקוּטֵי תַנִּינָא"ב אִיתָא בְּזוֹ
הַלְשׁוֹן: תְּקוּן
לְמַקְרָה לִילָה חֵס וְשָׁלוֹם, לוֹמַר
עֲשֶׂרָה קֶאֱפִיטֵל תְּהֵלִים, כְּמַבְאָר
בְּסֵפֶר הָרֵאשׁוֹן י" עֵין שָׁם וְכוּ'.
וְדַע פִּי הַעֲנִיָן שֶׁל הַעֲשֶׂרָה מִיַּי
נְגִינָה הַנִּל, שְׁהֵם כְּנֻגָד
פָּגַם הַנִּל, הוּא מְרַמֵּז בְּפִסּוּקִים
אֵלוֹ: "בְּרִכָּה", "אֲבָרְךָ אֵת יְהוָה
אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי אַף לֵילוֹת" וְכוּ' י.
"אֲשֶׁרִי", "אֲשֶׁרִי נְשׁוּי פִּשְׁע
כְּסוּי חֲטָאָה" טו.
וּמֵה' אֲשֶׁה מִשְׁכְּלַת טו.
וּבְלִילָה שִׁירָה עֲמִי"ז. "נִצַּח",
לְמַנְצַח אֵל תִּשְׁחַתִּי"י. "נְגוּן",
אֲזַכְּרָה נְגִינַתִּי בְּלִילָה טו.
"תְּפִלָּה", הַיֹּאכֵל תְּפֵל מִבְּלִי
מְלַחֵכ. "הוֹדוּ", פֶּן תִּתֵּן

יב. סימן צ"ב. יג. בסימן ראש השנה. יד. תהלים טז, ז. טו. שם לב, א.
טז. משלי יט, יד. יז. תלים מב, טית. יח. שם נט א. יט. שם עז, ז.
כ. איוב ו' ו, ועיין רש"י שם, ותיקו"ז תקון מ"ז. כא. משלי ה, ט'. כב. איוב
לה, י. כג. משלי לא, ל. כד. והבן היטב רמזים אלו. כה. סימן קמ"א.

עֲשֶׂרָה קֹאפִיטֵל תְּהִלִּים שִׁיאֲמְרוּ
הֵם תִּקְוֹן לְזֶה, כִּי כָל עֲשֶׂרָה
קֹאפִיטֵל תְּהִלִּים, אֵיזָה שֶׁהֵם,
כּוֹלֵם הֵם כִּנְגַד עֲשֶׂרָה מִיָּנִי
נְגִינָה, שֶׁהֵם תִּקְוֹן לֵהנ"ל.

התקון הראשון הוא המקוה

וְאִז, בְּעֵת שֶׁגִּלָּה הַתּוֹרָה הַנ"ל,
אָמַר בְּתַחֲלָה, שֶׁתִּקְוֹן
הָרֵאשׁוֹן הוּא הַמִּקְוָה, שֶׁצָּרִיכִין
לְטַבֵּל בַּמִּקְוָה כִּי. וְאַחַר כֵּךְ גִּילָה
הַתִּקְוֹן הַנ"ל, לומר עֲשֶׂרָה
קֹאפִיטֵלִיךְ תְּהִלִּים כִּנְ"ל.

מקוה באותו יום דוקא

גַּם פַּעַם אַחַת אָמַר, שֶׁצָּרִיכִים
לִיזְהַר מְאֹד לְטַבֵּל בְּאוֹתוֹ
הַיּוֹם שִׁיְהִיָּה הָאָדָם בְּלִתי טְהוֹר,
וְאִפְלוּ אִם לֹא יוּכַל לְטַבֵּל בַּבֶּקֶר,
עַל כָּל פְּנִיִם יְטַבֵּל בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם,
אִפְלוּ לְפָנֹת עֶרֶב, כִּי צָרִיכִין
לִיזְהַר מְאֹד לְטַבֵּל בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם
דְּדוֹקָא כִּי.

הַמִּתְחַלֵּת: תִּקְוֹן לְמִקְרָה לִילָה.
וּבְתַחֲלָה, בְּעֵת שֶׁהִתְחִיל
לְגִלוֹתָהּ, לֹא הֵייתִי לְפָנָיו אֶז. אֶךְ
ה' יִתְבָּרֵךְ זַכְנִי, וּבִאֲתִי אֶצְלוּ
סְמוּךְ מְאֹד לְאוֹתָהּ הָעֵת
שֶׁהִתְחִיל לְגִלוֹתָהּ, וְסִפֵּר לִי אֶחָד
בְּשֵׁמוֹ הַתּוֹרָה הַנ"ל, כְּפִי מַה
שֶׁשָּׁמְעָה מִפִּי הַקְּדוֹשׁ.

וּבְתוֹךְ כֵּךְ, בְּאוֹתָהּ הַשְּׁעָה
שֶׁשָּׁמְעֵתִי מִפִּי אַחַר
בְּשֵׁמוֹ הַתּוֹרָה הַנ"ל, בְּתוֹךְ כֵּךְ
סָבַב ה' יִתְבָּרֵךְ שְׁדַבְּרֵתִי עִמוֹ
מְזֶה, וְחִזֹּר וְאָמְרָה לְפָנָי בְּקִצּוֹר
כִּנְ"ל. וּבְאוֹתָהּ הָעֵת שֶׁגִּלָּה
הַתּוֹרָה הַנ"ל, לֹא גִילָה אֶז אֵיזָה
קֹאפִיטֵל לומר, רַק אָמַר סֵתֵם:
לומר עֲשֶׂרָה קֹאפִיטֵל תְּהִלִּים
לְתִקְוֹן הַנ"ל.

וְשָׁמְעֵתִי מִפִּי הַקְּדוֹשׁ אֶז
שֶׁאָמַר, שֶׁהִיָּה רְאוּי
לְגִלוֹת אֵיזָה הֵם עֲשֶׂרָה קֹאפִיטֵל
תְּהִלִּים שֶׁצָּרִיכִין לומר, אֶךְ אֵיזָה

כז. ואמר בזו הלשון: דאס ערשטע איז מקוה. ועיין בסוף "ספורי מעשיות"
שאמר, שטוב מאד לטבל תכף ומיד וכו', עיין שם.

דרך ארץ קדמה לתורה

ואחר כִּף הייתי אֶצְלוּ בְּאִיזָה שָׁבַת, וְהִזְמִין הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, שְׂרָאִיתִי בְּעֵינַי כְּתִיבַת יְדוּ הַקְּדוּשָׁה, שְׂכָבָר רָשָׁם לְעֶצְמוֹ הַעֲשֶׂרָה קֵאפִיטֵל תְּהִלִּים שְׂצָרִיכִים לוֹמַר, אֵךְ לֹא הִיָּה מִדְּרָךְ אֶרֶץ שְׂאָקַח כְּתָב יְדוּ בְּעֶצְמִי בְּלִי רְשׁוֹתוֹ, וְרָצִיתִי לְתוֹפְסָם בְּמַחִי בְּעַל פֶּה, וְלֹא יְכַלֵּתִי, מִחֲמַת אֵימַת רַבִּי, פֶּן יִקְפִּיד כִּי בְּאִתִּי לְחַדְרוֹ וּמִצְאִתִּי כְּתָב יְדוּ הַנִּלְוֵה וְהִסְתַּפְּלִיתִי בּוֹ בְּלֹא רְשׁוֹתוֹ.

[כִּי הַמַּעֲשֶׂה הַזֶּה הִיָּה בְּשַׁבַּת פְּרִשַׁת שְׁקָלִים שְׁנַת תַּקס"ט, שֶׁהוּא זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה יִצָּא מִחַדְרוֹ, וְנִכְנַס לְבֵית הַגְּדוּל שְׁלוֹ בְּעַת קְרִיאַת הַתּוֹרָה, וְאָז נִכְנַסְתִּי בְּחַדְרוֹ וְרָאִיתִי כְּתָב יְדוּ הַנִּלְוֵה].

ואחר כִּף בְּיוֹם רֵאשׁוֹן, בְּעַת שְׂלֻקְחָתִי רְשׁוֹת מֵאֲתוֹ לְשׁוֹב לְבֵיתִי, דְּבַרְתִּי עִמוֹ,

הסדר באיזה אופן נתגלה

אחר כִּף, אַחַר שְׂעָבְרוּ קְרוֹב לְאַרְבַּע שָׁנִים בִּי, וּכְבָר הָיָה לוֹ הַחֹלְאָת שְׁלוֹ שְׁנִסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ, וּכְבָר חָזַר מְלַעַמְבֶּעֲרַג, פַּעַם אַחַת בַּחֲרָף, שְׂכָב עַל מִטָּתוֹ, וְאִנְחָנוּ עִמְדָנוּ לְפָנָיו, וְהִתְחִיל לְדַבֵּר מֵעֵינַי הַעֲשֶׂרָה קֵאפִיטֵל תְּהִלִּים, שֶׁהֵם תַּקוּן לְהַנִּלְוֵה.

ואז צוּה עָלַי לְכַתֵּב עַל הַנִּיר, הַפְּסוּקִים שְׂמֵרְמָז בָּהֵם הַעֲשֶׂרָה מִיַּנִּי נְגִינָה, שֶׁהֵם תַּקוּן לְהַנִּלְוֵה. וַיִּשְׁבַּחְתִּי לְכַתֵּב, וּמִפִּי יִקְרָא אֵלַי, וְגִילָה לִי הַפְּסוּקִים, וְכַתְּבֵתִים עַל הַסֵּפֶר כְּאֲשֶׁר הֵם נִדְפָּסִים בְּלִקוּטֵי תַנְיִנָא סִימָן צ"ב הַנִּלְוֵה.

ואז גִּילָה דַעְתוֹ, שְׂרַצוֹנוֹ לְגַלוּת בְּפִרְטוּת אִיזוֹ הֵם הַעֲשֶׂרָה קֵאפִיטֵל תְּהִלִּים שְׂצָרִיכִין לוֹמַר בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, וְהֵינּוּ עוֹמְדִים וּמִצְפִּים שְׂיִגְלָה לָנוּ, וְלֹא זְכִינוּ מִיָּד, וְאַחַר כִּף נִסְעָנוּ מֵאֲתוֹ.

**הפגם הוא רק מי שיקרה לו
מחמת הרהורים חס ושלום**

ויש מי שיקרה לו על ידי רבוי
אכילה ושתייה, או על ידי
חלשות ועיפות, או על ידי
שאינו שוכב כראוי, וכל זה אינו
כלום.

**גם יש ששומרים אותו
מלמעלה ונצול**
מהמקרה, או שהמזל שומר
אותו ונצול. גם לפעמים נדמה
להאדם בשנה בחלום כאלו הוא
נופל, ואחר כך מתעורר משנתו,
גם זה מן השמים שמצילין
אותו מזה.

רק מי שיקרה לו חס ושלום,
מחמת הרהורים, מזה
נבראים ממש קלפות חס
ושלום, כמבאר בספרים.

אבל מי שיאמר באותו היום,
אלו העשרה קאפיטל
תהלים, בודאי יתקן בזה מאד

ושאלתי ממנו שיגלה לי
העשרה קאפיטל תהלים הנ"ל,
כי ידעתי שכבר הם נרשמים
אצלו כנ"ל, ולא רצה, ואמר,
שיהיה עת אחר לזה, והלכתי
מאתו.

עדים נאמנים

אחר כך, סמוך לאותו העת,
בעת שהייתי אני בביתי
בנעמרוב, אז גילה העשרה
קאפיטל תהלים לפני הרב דפה
ברסלב, ולפני חברי רבי נפתלי
מנעמרוב, ויחד אותם לעדות
על זה, וכך אמר להם: היות
בענין זה הידוע, נלכדים
בודאי שלשה חלקי העולם, אני
לוקח אתכם לעדות, ותדעו,
שאלו העשרה קאפיטל תהלים,
מועילים מאד מאד לתיקון קרי,
והם תיקון גמור, ומועיל מאד
מאד.

בכונה כראוי בודאי מה טוב –
האמירה אף בלי כונה מסגל

ואם יאמרו בפונה כראוי,
בודאי מה טוב, אף גם
האמירה בעצמה, מסגל מאד.

”הייתי רוצה לבטל ענין זה
לגמרי”

ואמר: כי לא נודע זאת מיום
בריאת העולם, מסתמא
הייתי רוצה לבטל זאת לגמרי,
אך אי אפשר זאת לא בגשמיות,
ולא ברוחניות.

בגשמיות אי אפשר, כי היה
צריך לבטל ולשנות

הטבע של כלליות בני אדם
בתמידות, וזה דבר שאי אפשר,
כי אפילו משה רבנו עליו
השלום, וכיוצא, שבטלו הטבע,
היה רק לפי שעה ובדבר פרטי,
כגון קריעת ים סוף, או בקיעת
הירדן, וכיוצא, שהיה רק לפי
שעה.

מאד. וכמה צדיקים גדולים
שרצו לעמוד על ענין זה,
ונתיגעו למצוא לזה תקון גמור,
וקצתם לא ידעו כלל מהו ענין
זה, וקצתם התחילו לידע קצת
בענין תקון זה, ונסתלקו
לעולמם באמצע עסקם בזה,
ולא גמרו.

ולי עזר השם יתברך, שזכיתי
לעמוד על זה בשלמות.
וענין תקון זה על ידי אמירת
העשרה קאפיטל תהלים הנ”ל,
הוא דבר חדש לגמרי, חדוש
נפלא! כי הוא תיקון נפלא
ונורא מאד מאד לא.

אמידת התקון בלא מקוה

ומי שיוכל לילך למקוה, ואחר
כך יאמר, בודאי מה טוב.
אך אפילו אם הוא אנוס שאי
אפשר לטבל, כגון שהוא חולה,
או שהוא בדרך, אף על פי כן
אם יאמר, אשרי לו, כי הם
תיקון גדול ונורא מאד.

"אתאמץ לטובתו לארך ולרחב"
ואמר בזו הלשון: איך וועל
 מיד ליגען אין דער לענג
 און אין דער ברייט איך זאל
 איהם א טובה טהון, ביי די
 פאות וועל איך איהם ארויס
 ציהען פון דעם שאול תחתיות.
ואני חזק מאד בכל הדברים
שלי, אך בזה אני חזק
ביותר, שאלו העשרה קאפיטל
תהלים מועילים מאד מאד.

יאמרם כסדר דוקא

ואלו הן העשרה קאפיטל
תהלים וכו"ל ויאמרם
כסדר שהם כתובים בתהלים.

העשרה מזמורים הם תקון
בכלליות

ואמר: שהוא תיקון הכללי, פי
 כל עברה יש לה תיקון
 מיוחד, אבל תיקון הנ"ל, הוא
 תיקון הכללי.

אבל לבטל הטבע של
כלליות בני אדם, פי
כל אחד ואחד בהכרח לבטל
ולשנות הטבע אצלו, וגם
צריך לבטל ולשנות הטבע
תמיד, וזה דבר שאי אפשר,
וגם ברוחניות אי אפשר
וכו'. אך העשרה קאפיטל,
הם דבר נפלא ויקר ומועיל
מאד.

הבטחת רבנו הקדוש

גם יחד אותם לעדות,
ואמר: שגם פי זמלאו
ימיו, אזי, אחר הסתלקותו,
מי שיבוא על קברו, ויאמר
שם אלו העשרה קאפיטל
תהלים הנ"ל, ויתן פרוטה
לצדקה עבורו, אפילו אם
גדלו ועצמו עוונותיו וחטאיו
מאד מאד חס ושלום, אזי
אתאמץ ואשתדל לארך ולרחב,
להושיעו ולתקנו.

לב. רק בספר "ספורי מעשיות" נדפסו בפעם הראשון בטעות ה קאפיטל של קל"ז על
 ידי עוות המדפיסים, ומשם נתפשט הטעות בכמה ספרים וסדורים שהעתיקו משם.
לג. עיין לקוטי מוהר"ן ח"א סימן כ"ט, ועיי"ע בסימן ל"ו.

שפתותיו דובבות בקבר

וְיָמָה שֶׁהָרַב בְּעַל הַמַּחְבֵּר "סֵדֶר
תְּקוּן שֶׁבֶת" מְבִיאֵם בְּשֵׁם
סֵפֶר "עֲשָׂרָה הַלּוּלִים" לֵד, זֶה
אֵינוֹ. כִּי יְדִידֵי הַקּוֹרָא, עֵינַי נָא
בְּסֵפֶר "תְּקוּן מוֹעֵד" לֵי, וְתִרְאֶה
שְׁמוּבָאִים שֶׁם בְּשֵׁם רַבְּנוּ רַבִּי
נַחֲמָן זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה. וְגַם נֶס נָא
וְחַפֵּשׂ בְּכָל הַסְּפָרִים שְׁמוּבָאִים
שֶׁם שְׁלֹא בְּשֵׁם רַבְּנוּ זְכוּרוֹנוֹ
לְבִרְכָה, וְתִרְאֶה שְׁכָלֵם נִדְפְּסוּ
אֲחֵר פְּטִירַת רַבְּנוּ זְכוּרוֹנוֹ
לְבִרְכָה, שֶׁנִּפְטַר תְּחִלַּת שְׁנַת
תְּקַע"א בְּחוּל הַמוֹעֵד סְכוּת.

וְאַפְּשֵׁר שֶׁהָרַב הַנ"ל וְכִיּוֹצֵא,
מְגַדֵּל תְּשׁוּקָתָם לְזִכּוֹת
בָּהֶם אֶת הַרְבִּים בְּתִקּוּן גָּדוֹל
כְּזֶה, וְיִדוּעַ שֵׁישׁ שְׁנַמְצָאִים
מִתְנַגְּדִים וְחוּלְקִים עַל רַבְּנוּ
זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה, עַל כֵּן קִיְמוּ
בְּנַפְשָׁם מֵאֲמַר חֲכָמֵינוּ זְכוּרוֹנָם
לְבִרְכָה לֵי, שְׁמַתָּר לְשָׁנוֹת בְּדָבָר
הַשְּׁלוֹם, וּבִפְרָט בְּדָבָר גָּדוֹל
וְתִקּוּן כְּזֶה.

צריכין לגלותו בפני כל

גַּם אָמַר אֲזוּ, שְׁעִנֵּן הַנ"ל שֶׁל
הַעֲשָׂרָה קְאֵפִיטֵל תְּהִלִּים,
יֵאמְרוּ וַיְגַלוּ בְּפָנַי הַכֹּל.

אֵף שֶׁהוּא דָבָר קַל קֶשֶׁה לְקִיּוֹמוֹ
וְאָמַר אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא דָבָר קַל,
לוֹמַר עֲשָׂרָה קְאֵפִיטֵל
תְּהִלִּים, אֵף עַל פִּי כֵן, גַּם זֶה
יְהִי כְּבֵד מְאֹד לְקִיּוֹם.

וְכֵן נִתְקַיֵּם עֲתָה בְּעוֹנוֹתֵינוּ
הַרְבִּים, שְׁמַחֲמַת רַבּוּי
הַמַּחְלֶקֶת, רֹב הַהֶמוֹן רְחוּקִים
לְקִיּוֹם זֹאת, וְהוּא זְכוּרוֹנוֹ
לְבִרְכָה, הוֹדִיעַ כָּל זֹאת
מִקֶּדֶם.

וְאַנְחָנוּ עָשִׂינוּ מַה שְׁמָטֵל עָלֵינוּ,
לְהוֹדִיעַ הַתְּקוּן לְכָל
הַחֶפֶץ לְהִתְתַּקֵּן, וְכָל אֶחָד הַטּוֹב
בְּעֵינָיו יַעֲשֶׂה, הַשׁוֹמֵעַ יִשְׁמַע,
וְהַחֲדֵל יִחְדַּל, וְאַנְחָנוּ אֶת נַפְשָׁנוּ
הַצְּלוּנוּ.

איזה דבר חס ושלום, שיקדים עצמו האדם, ויטבל ויטהר עצמו.

ובלבד שלא יתפחד כלל

והזהיר מאד, לבל יתפחד האדם מזה כלל, כי הפחד והדאגות והמרה שחורה בענין זה, מזיק מאד מאד, בפרט אחר שגלה אלו העשרה קאפיטל תהלים הנ"ל, המסגלים לתקון חטא זה, אז אמר: שמי שיזכה לקיים זאת, לומר אלו העשרה קאפיטל תהלים הנ"ל, באותו היום שיקרה לו חס ושלום, אזי בודאי יתקן חטאו, ושוב אל ידאג כלל.

גם היה מתלוצץ מאלו החסידים והיראים, שכשמגיע להם איזה הרהור, אזי הם מתפחדים שלא יבואו לידי מקרה חס ושלום, ומחמת זה הם רגילים בהתר, מחמת

ועתה בין תבין, שצדקו הנאמר לעיל, שהם תקון חדש לגמרי, ולא ידע מזה שום נברא מימות עולם.

ותאמרם בשם רבנו זכרוננו לברכה, בכדי ששפתותיו יהיו דובבות בקבריו, אשר כל הצדיקים מתגעגעים לזה, ומזה אשר אלצוני לגלות כל הנ"ל. וזכותו יעמוד לנו, ומכל פגמינו וצרותנו יתקננו ויושיענו, אמן כן יהי רצון.

יהא זהיר במקוה

ומבאר גם בהשיחות שאחר הספורי מעשיות, שהזהיר לאנשיו, שכשיקרה להם מקרה בלתי טהור חס ושלום, שילכו תכף ומיד למקוה לטבל. כי על ידי המקרה חס ושלום, נעשה מה שנעשה. על כן טוב מאד, שקדם שמתחיל להעשות מזה

יפול בדעתו כלל משום דבר שפעולם, אף אם יעבור עליו מה.

פחד שלא יבואו לידי מקרה. והוא זכרונו לברכה, היה מתלווץ מזה ליט.

ואם יהיה חזק בדעתו, ולא יתפחד כלל, ולא יחשב מחשבות כלל, וילך בתמו בשמחה, יזכה לסוף לעבור על הכל בשלום. ודברים כאלו אי אפשר לבאר בכתב, וערום יבין לאשורו.

ועקר כוננתו היה, שהאדם צריך לבלי להתפחד ולהתירא כלל מדברים כאלו, ולבלי לחשב מחשבות כלל בענין זה, רק יהיה כגבור חיל, לעמוד כנגד תאותו, ויסיח דעתו מזה לגמרי. ואל יתפחד כלל. וה' הטוב בעיניו יעשה עמו, מה שהוא יתברך חפץ בו.

אזהרה להיות רגיל במקוה

גם בלא זה הזהיר מאד להיות רגיל בטבילת מקוה. ואמר, שבימים שאין אומרים תחנון, כגון ביומי דניסן וכיוצא, המוכבאים בשלחן ערוף אורח חיים, צריכין להיות רגיל ביותר בטבילת מקוה. כן נזכה לקים כל דבריו באמת ובתמים, אמן כן יהי רצון.

ורמז בדבריו, שזה היה בחינת פגם של דוד המלך עליו השלום, בבת שבע וכו', ולא באר הדבר היטב.

מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד

ומאד מאד צריכין להתחזק בשמחה תמיד, ואל

לט. ועיין ליקו"מ ח"ב סימן קי"ז. מ. ועיין ליקו"מ חלק א' סימן ע"ב. מא. ועיין ליקו"מ ח"ב סימן מ"ט, וסימן נ"א. מב. שקורין איבער טראכטין.

ונשענת על עצים מתים, כף ישראל הם חיים וקיימים ונשענים על המתים, אלו האבות.

וכן אתה מוצא כמה תפלות התפלל אליהו בהר הפרמל, שתד האש, כמה דאת אמר: ענני ה' ענניי, ולא נענה, אלא כיון שהזכיר את המתים, ואמר: ה' אלי אברקהם יצחק וישראל, מיד נענה, מה כתיב: ותפל אש ה'.

וכן משה, בשעה שעשו ישראל אותו מעשה, עמד ולמד עליהם זכות ארבעים יום וארבעים לילה, ולא נענה, אלא כיון שהזכיר את המתים מיד נענה, שנאמר: זכור לאברקהם ליצחק ולישראל, מה כתיב וינחם ה' על הרעה, הוי: כשם שהגפן הזאת חיה ונשענת על עצים מתים, כן ישראל חיים

מעלות הזוכה להיות על קברי הצדיקים

אמר המעתיק: [הגה"ק הרב מטשערין ז"ל] כתיב מג: תפוחי זהב במשכיות כסף דבר דבר על אפניו. לכן אמרתי להציג פה מעט מזעיר ממאמרי חכמינו זכונם לברכה, אשר שם מבאר גדל זכות הצדיקים אחר הסתלקותם למעלה למעלה, וכמה גדול הזכות והתועלת של המהלכים על קברם הקדוש, זכותם יגן עלינו, אמן כן יהי רצון.

ישראל חיים בזכות הצדיקים שכבר מתו

במודרש רבה פרשת כי תשא, על פסוק זכור לאברקהם וכו': הדא הוא דכתיב^מ: גפן ממצרים תסיע וכו', וכו'. ולבסוף מובא בזו הלשון: מה הגפן היא חיה

מג. משלי כה, יא. מד. פרשה מ"ד. מה. תהלים פ, ט'. מו. מלכים א' יח.

למטרא, אמאי אזלינן לגביהון
דמיתייא, והא כתיבמי ודורש
אל המתים, ואסור, אמר ליה:
עד כאן לא חמיתא גדפא
דצפרא דעדן. ודורש אל
המתים, אל המתים דייקא,
דאינון חייביא וכו', דאשתכחו
תדיר מתים, אבל ישראל דאינון
זכאי קשוט, שלמה קרא
עלייהומי: ושבח אני את
המתים, שכבר מתו בזמנא
אחרא, ולא השתא, שכבר מתו,
והשתא אינון חייין.

ועוד, דשאר עמין, פד אתו
למיתהון, אתיין
בחרשין לאתערא עלייהו זינין
בישין, וכד ישראל אתיין
למיתהון, אתיין בכמה תשובה
לקמי קודשא בריך הוא,
בתבירו דלבא בתענייתא
לקבליה. וכלא בגין דנשמתיין
קדישין יבעון רחמי לקמי
קודשא בריך הוא עלייהו,

ונשענים על האבות כשהם
מתים, הוי: זכור לאברהם
ליצחק ולישראל וכו'.

ההולך לקברי צדיקים מעורר רחמי השם יתברך

ובזוהר הקדוש פרשת אחרי דף
ע' וע"א, מובא שם
דברים נפלאים ונוראים מזה
הענין הקדוש, וזהו: תאנא,
אמר רבי יהודה, ימא חד הוו
אזלו רבי חזקיה ורבי ייסא
בארחא, אערעו בגוש חלבא,
והוי חרוב, יתבי סמוך לבי
קברי וכו', עין שם המעשה
הנפלאה.

בסוף איתא בזו הלשון: אמרו,
ודאי בשעתא דזכאין לא
אשתכחו בעלמא, עלמא לא
מתקימא אלא בגיניהון
דמיתייא.

אמר רבי ייסא: בשעתא
דאצטריך עלמא

דְּכָלָא אֲתַקְשֵׁר דָּא בְדָא, נִפְשׁ בְּרוּחַ, וְרוּחַ בְּנִשְׁמָה, וְנִשְׁמָה בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲשִׁתְּכַח דְּנִפְשׁ צְרוּרָה בְּצְרוּר הַחַיִּים, עַד כָּאן לְשׁוֹנוּ הַקְּדוּשׁ.

ועוד מובא בהפירושי של העין יעקבי, וזה לשונו¹: שֶׁכָּבֵר מִתּוֹ בְּפוֹלְחָנָא דְמֵאֲרִיָּהוֹן.

הסומך על זכותם והולך לקברם בודאי ישע

מכל המאמרים הקדושים הנ"ל, רואין גדל יקרת זכות הצדיקים, אשר כבר הלכו לעולמם. אשרי האיש אשר יסמך על זכותם כל ימי חייו, ולא יתיאש את עצמו מן הרחמים לעולם, ובכל מה שיעבר עליו כל ימי חייו, הן ברוחניות, והן בגשמיות, יסמך על זכותם, וישא ידיו ולבו לאל אמונה יתברך, ובודאי ישע,

וקודשא בריך הוא חיים על עלמא בגינייהון.

הצדיק אינו מסתלק מן העולם

ועל דא תנינן: צדיק, אף על גב דאתפטור מהאי עלמא, לא אסתלק ולא אתאביד מכלהו עלמין, דהא בכלהו עלמין אשתכח יתיר מחייו, דבחייו אשתכח בהאי עלמא בלחודו, ולבתר אשתכח בתלת עלמין וזמין לגבייהו, דכתיב²: עֲלָמוֹת אֶהְבֹּדָה, אֵל תִּקְרִי "עֲלָמוֹת", אֵלָא "עֲוֹלָמוֹת", זְכָאָה חוֹלְקִיָּהוֹן.

אף שמתו הם צוורים בצרור החיים

תאנא, כתיבי: והיתה נפש אדני צרוורה בצרור החיים. והיתה נפש אדני, נשמת אדני מבעיא ליה. אלא כמה דאמרן, דזכאה חולקיהון דצדיקיא,

¹ מט. שיר השירים א' ג'. ² נ. שמו"א כה, כט. נא. הרי"ף. נב. מסכת שבת

ל. נג. ושבח אני את המתים.

אוֹתָם נְבוֹזְרָאֲדָן, יֵהִיו עוֹבְרִים
 דְּרֹךְ שָׁם, וַיְצַאת רַחֵל עַל קַבְרָה,
 וּבְכַתָּהּ וּמִבְקֶשֶׁת עֲלֵיהֶם
 רַחֲמִים, שְׁנֵאֲמַר־י׃ קוֹל בְּרָמָה
 נִשְׁמַע וּגּוֹ', וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 מְשִׁיבָה: יֵשׁ שָׁכַר לַפְּעֻלְתָּךְ נְאוּם
 ה' וְשָׁבוּ בָנִים לְגְבוּלָם, עַד כָּאֵן
 לְשׁוֹנוֹ.

וּבְמִסְכְּתָא סוּטָה יֵיט אֵיתָא: וְאָמַר
 רַבֵּי חֲמַא בַר חֲנִינְא,
 מִפְּנֵי מַה נִּסְתַּתֵּר קַבְרוֹ שֶׁל מֹשֶׁה
 מֵעֵינֵי בֶּשֶׁר וְדָם, מִפְּנֵי שְׁגִלוֹי
 וַיְדוּעַ לִפְנֵי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
 שְׁעֵתִיד בֵּית הַמִּקְדָּשׁ לַחֲרֹב
 וּלְהַגְלוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל מֵאַרְצָם,
 שְׁמָא יָבֹאוּ לְקַבְרֹתָיו שֶׁל מֹשֶׁה
 בְּאוֹתָהּ שְׁעָה, וַיַּעֲמֵדוּ בְּכִיָּה
 וַיִּתְחַנְּנוּ לְמֹשֶׁה וַיֹּאמְרוּ לוֹ:
 מֹשֶׁה רַבְּנוּ עֲמֵד בְּתַפְלָה בְּעַדְנוּ,
 וְעוֹמֵד מֹשֶׁה וּמְבַטֵּל אֶת הַגְּזֵרָה,
 מִפְּנֵי שְׁחֵבִיבִים צְדִיקִים
 בְּמִיתָתָם יוֹתֵר מִבְּחֵייהֶם וְכוּ'.

כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב "לְקַדוֹשִׁים אֲשֶׁר
 בְּאֶרֶץ הַמָּה, וְאֲדִירֵי כָּל חִפְצֵי
 בָּם".

וּבְפָרָט כְּשֶׁהוֹלְכִין עַל קַבְרֵיהֶם
 הַקְדוֹשִׁים, כְּמוֹכֵן
 מִפְּרוּשׁ רַש"י בְּפָרָשַׁת שְׁלַח לָךְ,
 עַל פְּסוּק וַיָּבֵא עַד חֲבֵרוֹן י׃
 וּפְרַשׁ רַש"י, וְהוּא מֵאָמַר
 חֲכָמֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה י׃, שֶׁכָּלֵב
 לָבְדוּ הֵלָךְ לְשֵׁם לְהַשְׁתַּטַּח עַל
 קַבְרֵי אֲבוֹת, לְהַצִּילוֹ מֵעֲצַת
 מְרַגְלִים.

וְכֵן מִפְּרוּשׁ רַש"י בְּפָרָשַׁת וַיַּחֲזִק
 עַל פְּסוּק וְאֲנִי בְּבוֹאֵי מִפְּדֹן
 אֲרַם י׃, וְהוּא גַם כֵּן מֵאָמַר
 רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה י׃:
 וְאֶקְבְּרָה שָׁם, וְלֹא הוֹלְכֵתִיהָ
 אֶפִּילוּ לְבֵית לָחֵם וְכוּ', וַיְדַעְתִּי
 שֵׁשׁ בְּלִבִּי עָלַי. אֲבָל דַּע לָךְ,
 שֶׁעַל פִּי הַדְּבוּר קַבְרֵתִיהָ שָׁם,
 שְׁתֵּהא לְעִזְרָה לְבָנֶיהָ כְּשִׁיגְלָהּ

נד. במדבר יג, כב. נה. סוטה לד.: נז. בראשית רבה
 פרק פ"ב סימן י'. נת. ירמיה לא, יד. נט. דף י"ג.

חֲכָמֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבָרָכָה בְּדָבָר
כָּלֵב וְרַחֵל אֲמֵנוּ וּמִמָּאֲמַר
חֲכָמֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבָרָכָה,
מִהִסְתַּתֵּר קִבְרוֹ שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ
עָלְיוֹ הַשְּׁלוֹם, וְהֵבֵן.

כֵּן נִזְכָּה לַיְלָךְ וּלְהַשְׁתַּטַּח עַל
קַבְרֵי הַצַּדִּיקִים, וּלְהִרְבּוֹת
בְּעֵתָךְ, וּלְשַׁפֵּךְ לִבֵּנוּ כַּמִּים נֶכַח
פְּנֵי ה', אֲזַי בְּיָדָי בְּהֵם עוֹלָם
נוֹשֵׁעַ, אֲמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן.

הַזְכָּה לְהִיּוֹת שֵׁם יוֹעִילוֹ בְּלִי שְׁעוֹר

מִכָּל זֶה מוֹבֵן, אֲשֶׁר לְהִיּוֹת עַל
קַבְרָם מִמָּשׁ, מוֹעִיל בְּיִתְרָה
וְיִתְרָה, מְלֵה־זִכִּיר זְכוּתָם לְבַד,
וּלְבְלִי לְהִיּוֹת עַל קַבְרָם מִמָּשׁ.
כִּי גַם לְהִזְכִּיר זְכוּתָם לְבַד, גַּם
כֵּן גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד, וּמוֹעִיל מְאֹד
מְאֹד, אֲבָל לְהִיּוֹת עַל קַבְרָם
מִמָּשׁ, זֹאת מוֹעִיל בְּיִתְרָה וְיִתְרָה
בְּלִי שְׁעוֹר. כַּמּוֹבֵן מִמֵּאֲמָרֵי